

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 988/2014
17.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Лидије Ђукић, председника већа, Божицара Вујичића и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца П.Н. из Н.С., чији је пуномоћник Д.К., адвокат из Н.С., против туженог Града Новог Сада, Служба Скупштине града, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1207/14 од 19.05.2014. године, у седници одржаној 17.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1207/14 од 19.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 568/2012 од 08.05.2013. године, исправљеном решењем истог суда П1 568/2012 од 20.03.2014. године, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење бр. I-118/2012-13 од 09.03.2012. године, по коме је тужиоцу престао радни однос у Служби Скупштине града са 09.03.2012. године, као и решење број II-118/2012-13-1 од 28.03.2012. године, којим је одбијен приговор тужиоца и потврђено првостепено решење, те је обавезан тужени да тужиоца врати у радни однос и распореди на раније послове или на друге послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме и радном искуству, те да тужиоцу накнади трошкове поступка од 157.500,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1207/14 од 19.05.2014. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 568/2012 од 08.05.2013. године, исправљена решењем истог суда П1 568/2012 од 20.03.2014. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог број I-118/2012-13 од 09.03.2012. године, по коме је тужиоцу престао радни однос у Служби Скупштине града са 09.03.2012.године, као и решење број II-118/2012-13-1 од 28.03.2012. године, којим је одбијен приговор тужиоца и потврђено првостепено решење, као и захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоца врати у радни однос и распореди на раније послове или на друге послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме и радном искуству; ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка плати 93.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка пред другостепеним судом из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на коју се у ревизији указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, које нису у супротности са изведеним доказима. Такође, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку пред другостепеним судом, на коју се у ревизији указује, с обзиром да је другостепени суд приликом одлучивања правилно применио релевантне одредбе Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту сарадник за осматрање и обавештавање. Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, који је тужени донео 09.11.2011. године, укинута је радно место сарадник за осматрање и обавештавање. По доношењу Правилника, тужени је тражио од старешина Градских управа, посебних организације и служби Града Новог Сада да се изјасне о могућности преузимања тужиоца за обављање послова који одговарају његовој стручној спреми, међутим, добијен је одговор да нема могућности да се тужилац преузме. Стога је тужени 15.12.2011. године донео решење којим утврђује да је тужилац нераспоређен од 15.12.2011. године и против овог решења тужилац је изјавио приговор, који је решењем туженог од 30.12.2011. године одбијен. После правоснажности овог решења, тужени је 09.03.2012. године донео решење у коме је наведено да тужиоцу престаје радни однос 02.04.2012. године због престанка потребе за радом запосленог, услед технолошких, економских, односно организационих промена код туженог и овим решењем је утврђено право на отпремнину тужиоцу. Против овог решења тужилац је изјавио приговор који је решењем туженог од 28.03.2012. године, одбијен.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев за поништај решења туженог и враћање тужиоца на рад.

Законом о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ бр. 48/91 ... 23/2013), који се у овој парници примењује на основу члана 189. Закона о државним службеницима, чланом 64а став 2. тачка 6. прописано је да се запосленом отказује радни однос када услед промена у организацији стекне статус нераспоређеног, а не може да му се обезбеди радно

место у истом или другом државном органу. Чланом 65. став 1. истог закона прописано је да ако је у државном органу дошло до смањења броја запослених, односно постављених лица, услед промена у организацији и методу рада, односно услед смањења обима и укидања послова, запослени и постављена лица распоређују се на радна места у истом или другом државном органу која одговарају њиховој стручној спреми, а ставом 4. истог члана прописано је да уколико се запослени, односно постављено лице не може распоредити у складу са ставом 1. и 2. овог члана, функционер односно орган из става 2. овог члана доноси решење којим се утврђује да је запослени односно постављено лице, остао нераспоређен.

Тужиоцу је правоснажним решењем туженог од 15.12.2011. године утврђен статус нераспоређеног лица на радном месту у органу локалне самоуправе, с обзиром да је радно место на коме је био запослен укинато, а тужилац није могао да буде распоређен на друго радно место које одговара његовој стручној спреми. Осим тога, тужени је донео коначно решење којим се утврђује да тужиоцу радни однос престаје 02.04.2012. године и којим му је утврђено право на отпремнину.

По оцени Врховног касационог суда, тужиоцу је престао радни однос на основу законитог решења, које је донето на основу правоснажног решења о утврђивању статуса нераспоређеног запосленог. Спорна решења су донета правилном применом чланова 64а и 65. Закона о раду у државним органима. Како је од 15.12.2011. године престала потреба за радом тужиоца код туженог, што је утврђено правоснажним решењем, а није било могуће да му се обезбеди обављање других послова, тужиоцу је радни однос престао 02.04.2012. године.

Стога су неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је ценио и остале наводе из ревизије тужиоца, али их није посебно образлагао с обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изречи пресуде на основу члана 413. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Лидија Ђукић,с.р.**